

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1905

Σιγά σιγά η Κάρολαιν ξαναβρήκε τις αισθήσεις της. Το μούδιασμα στο μυαλό της υποχώρησε και αντιλήφθηκε μυριάδες σκέψεις που πετάριζαν πέρα-δώθε σαν πουλιά στο κλουβί, τόσο γρήγορα που δεν τις προλάβαινε. Τρικλίζοντας κάπως, σηκώθηκε όρθια. Το παιδί ήταν ακόμη εκεί, στο κρεβάτι. Ο φόβος διέτρεξε σαν παγωμένο νερό τη ραχοκοκαλιά της. Βαθιά μέσα της είχε ελπίσει ότι δεν θα ήταν εκεί· ότι θα είχε φύγει με κάποιο μαγικό τρόπο ή, ακόμη καλύτερα, ότι δεν θα είχε καν έρθει. Εκείνο όμως είχε τραβηχτεί άκρη άκρη στο κρεβάτι, προσπαθώντας να μπουσουλήσει πάνω στο απαλό, γλιστερό κλινοσκέπασμα. Το άρπαζε χούφτες χούφτες με τις δυνατές γροθιές του και κινούνταν σαν να κολυμπούσε πολύ αργά πάνω στο σκούρο τιρκουάζ μετάξι. Είχε μεγαλώσει πολύ και έδειχνε δυνατό. Σε κάποιο άλλο μέρος, σε κάποια άλλη ζωή, θα ήταν πολεμιστής. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα σαν το σκοτάδι. Το μωρό κοίταξε προς την

άλλη άκρη του κρεβατιού κι ύστερα γύρισε το κεφάλι και στύλωσε τα μάτια του στην Κάρολαϊν. Έβγαλε έναν ήχο, κάτι σαν ντα· παρότι δεν σήμαινε τίποτε, η Κάρολαϊν κατάλαβε ότι ήταν ερώτηση. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της και τα πόδια της παραλίγο να λυγίσουν ξανά. Ήταν αληθινό· ήταν εκεί στην κρεβατοκάμαρά της στο Στόρτον Μάνορ και είχε γίνει αρκετά δυνατό ώστε να την αμφισβητεί.

Η ντροπή της ήταν ένα σύννεφο που την εμπόδιζε να δει. Ήταν σαν καπνός στην ατμόσφαιρα – σκοτείνιαζε τα πάντα, δεν την άφηνε να σκεφτεί. Δεν ήξερε καθόλου τι να κάνει. Πέρασαν μερικά ατέλειωτα λεπτά κι έπειτα της φάνηκε ότι άκουσε ένα βήμα στο διάδρομο έξω από την πόρτα. Η καρδιά της κόντευε να σπάσει. Τελικά, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν ότι το μωρό δεν μπορούσε να μείνει εκεί. Ούτε στο κρεβάτι, ούτε στο δωμάτιό της, ούτε στο σπίτι. Απλώς δεν γινόταν· και κανένas από τους υπηρέτες, αλλά ούτε κι ο άντρας της, δεν έπρεπε να μάθει ποτέ ότι είχε έρθει εδώ. Ίσως το προσωπικό να το είχε ανακαλύψει ήδη, να είχε δει ή να είχε ακούσει κάτι, όση ώρα εκείνη ήταν σωριασμένη αναίσθητη στο πάτωμα. Μπορούσε μόνο να προσεύχεται ότι δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Δεν είχε ιδέα πόση ώρα χασομέρησε, με το μυαλό σκοτεινιασμένο από τον τρόπο και τη θλίψη. Όχι αρκετή ώστε το παιδί να βαρεθεί να εξερευνά το κρεβάτι, επομένως ίσως όχι και τόσο πολλή. Υπήρχε ακόμη χρόνος να ενεργήσει, και δεν είχε καμία επιλογή.

Σκουπίζοντας το πρόσωπό της, η Κάρολαϊν έκανε το γύρο του κρεβατιού και πήρε το παιδί στην αγκαλιά της. Ντρεπόταν τόσο πολύ που δεν το κοίταζε στα μάτια.

Ήταν κι αυτά μαύρα, το ήξερε. Μαύρα κι ανεξιχνίαστα σαν κηλίδες από μελάνι. Ήταν πολύ πιο βαρύ απ' όσο το θυμόταν. Το άφησε κάτω και του έβγαλε όλα του τα ρούχα, ακόμη και την πάνα του, παρότι ήταν κακοραμμένα και φτηνά, ώστε να μην υπάρχει περίπτωση να οδηγήσουν στα ίχνη της. Τα πέταξε στο τζάκι, όπου άρχισαν να καπνίζουν και να μυρίζουν άσχημα πάνω στη θράκα της πρωινής φωτιάς. Έπειτα κοίταξε γύρω της για μια στιγμή, σαν χαμένη, προτού τα μάτια της πέσουν στην κεντητή μαξιλαροθήκη στο κεφαλάρι του κρεβατιού. Είχε ένα λεπτό, καλοκεντημένο σχέδιο με κίτρινα λουλούδια που θύμιζαν κορδέλες. Το ύφασμα ήταν λείο και γερό. Η Κάρολαϊν έβγαλε το μαξιλάρι κι έβαλε μέσα το μωρό που πάλευε να ξεφύγει. Αυτό το έκανε τρυφερά, τα χέρια της ήξεραν την αγάπη της για το παιδί, ακόμη κι αν το μυαλό της δεν μπορούσε να τη δεχτεί. Κι όμως, δεν χρησιμοποίησε τη μαξιλαροθήκη για να το τυλίξει. Την έκανε σάκο και μέσα σ' αυτήν έβγαλε το παιδί έξω από το σπίτι, σαν λαθροκυνηγός που κουβαλάει λαγούς. Τα δάκρυα αυλάκωναν το πρόσωπό της, παρ' όλο που προσπαθούσε να μην κλάψει. Όμως δεν μπορούσε να σταματήσει, δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να το αγαπήσει ξανά.

Έξω έβρεχε δυνατά. Η πλάτη της την πονούσε και το δέρμα του κεφαλιού της είχε μυρμηγκιάσει καθώς περπατούσε στην πελούζα της φαινόταν πως το σπίτι την κοίταζε. Όταν ένωσε ασφαλώς, κάτω από τα δέντρα όπου δεν μπορούσαν να τη δουν, σταμάτησε και πήρε βαθιές ανάσες· κρατούσε τη μαξιλαροθήκη τόσο σφιχτά που οι κόμποι των δαχτύλων της είχαν γίνει κάτασπροι. Μέσα,

το παιδί σάλευε ανήσυχα και κάτι μουρμούριζε, τουλάχιστον όμως δεν έκλαιγε. Η βροχή κυλούσε μέσα από τα μαλλιά της κι έσταζε στο πιγούνι της. Αλλά ποτέ δεν θα με ξεπλύνει, σκέφτηκε με απόγνωση. Υπήρχε μια λιμνούλα, το ήξερε. Μια τεχνητή λιμνούλα, στην άλλη άκρη του κτήματος, που συνόρευε με τις πλαγιές από τις οποίες ξεπηδούσε το ποταμάκι που διέσχιζε το χωριό. Ήταν βαθιά, ήρεμη και σκιερή· το νερό ήταν σκοτεινό μια τέτοια μέρα, θολό από τη βροχή που έπεφτε, έτοιμο να κρύψει οποιοδήποτε μυστικό έριχνες μέσα του. Κράτησε την ανάσα της καθώς πέρασε από το μυαλό της η σκέψη αυτή. Την έκανε να παγώσει. Όχι, δεν μπορώ, ικέτευσε. Δεν μπορώ. Του είχε στερήσει ήδη πάρα πολλά.

Προχώρησε λίγο ακόμη, όχι προς τη λιμνούλα αλλά μακριά από το σπίτι, ενώ προσευχόταν να παρουσιαστεί κάποια άλλη επιλογή. Κι όταν παρουσιάστηκε πράγματι, η Κάρολαϊν ένιωσε να της κόβεται η ανάσα από την ανακούφιση. Υπήρχε μια σκεπαστή καρότσα, σταματημένη σ' ένα πράσινο ξέφωτο εκεί όπου το δασάκι συναντούσε το δρόμο. Ένα ασπρόμαυρο πόνι δεμένο δίπλα της στεκόταν με την πλάτη κυρτωμένη στην προσπάθειά του να προστατευτεί από τη βροχή· αχνές τολύπες καπνού υψώνονταν από τον μεταλλικό σωλήνα που προεξείχε στην οροφή αντί για καμινάδα. Γανωματήδες, σκέφτηκε, και για μια σύντομη στιγμή έλαμψε στην καρδιά της η ελπίδα. Θα τον έβρισκαν, θα τον έπαιρναν, θα έφευγαν μαζί του. Δεν θα χρειαζόταν να τον δει ποτέ ξανά ούτε να τον αντιμετωπίσει ποτέ ξανά. Και θα τον φρόντιζαν. Θα ζούσε.

Το μωρό άρχισε να κλαίει καθώς η βροχή, έχοντας μου-

σκέψει τη μαξιλαροθήκη, νότιζε το δέρμα του. Βιαστικά, η Κάρολαιν σήκωσε το σάκο ξανά στον ώμο της και προχώρησε μέσα από τα δέντρα ως την άλλη άκρη του ξέφωτου, ακόμη πιο μακριά από το σπίτι, ώστε τα ίχνη να μη δείχνουν από πού είχε έρθει. Έλπιζε ότι μ' αυτό τον τρόπο θα φαινόταν πως το παιδί το είχε αφήσει κάποιος που ήρθε από τα νότια. Το ακούμπησε ανάμεσα στις μπερδεμένες ρίζες μιας μεγάλης οξιάς, όπου ήταν αρκετά στεγνά, κι απομακρύνθηκε γρήγορα καθώς το κλάμα του έγινε πιο δυνατό και πιο επίμονο. *Πάρτε τον και φύγετε, ικέτευσε.*

Σκοντάφτοντας, γύρισε ξανά στο δασάκι όσο πιο γρήγορα κι αθόρυβα μπορούσε, και το κλάμα του μωρού την ακολουθούσε για λίγο προτού πάψει επιτέλους να το ακούει. Κι όταν δεν το άκουγε πια, τα γόνατά της λύγισαν. Στάθηκε ακίνητη, προσπαθώντας να ισορροπήσει· σπάραζε κι ήθελε να συνεχίσει το δρόμο της αλλά και να γυρίσει πίσω. Δεν θα τον ακούσω ποτέ ξανά, σκέφτηκε, όμως δεν ένιωσε ανακούφιση. Δεν ήταν δυνατό να γίνει διαφορετικά, αλλά ένιωσε να την πλημμυρίζει ένα ψύχος που ξεκινούσε από την καρδιά της, στέρεο και κοφτερό σαν πάγος, γιατί ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι ποτέ της δεν θα γλίτωνε απ' αυτό που είχε κάνει· δεν θα μπορούσε να το ξεχάσει. Η πράξη της είχε ήδη ριζώσει μέσα της σαν καρκίνωμα, κι ακριβώς όπως ήξερε ότι δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω, έτσι δεν ήταν σίγουρη πια ότι θα μπορούσε και να προχωρήσει. Το χέρι της πήγε στην κοιλιά της, όπου ήξερε ότι είχε φωλιάσει ένα παιδί. Το άφησε για να νιώσει τη ζεστασιά του, σαν να ήθελε ν' αποδείξει σ' αυτό το παιδί ότι ήταν ακόμη ζωντανή, ότι είχε ακόμη αι-

σθήματα, ότι θα το αγαπούσε. Κι έπειτα γύρισε αργά στο σπίτι, όπου θα συνειδητοποιούσε, όταν θα ήταν πια πολύ αργά, ότι, αφού είχε γδύσει τόσο σχολαστικά το μωρό, το είχε αφήσει για να το βρουν στην ωραία κεντητή μαξιλαροθήκη. Έχωσε το πρόσωπό της στο γυμνό μαξιλάρι και προσπάθησε να σβήσει το αγοράκι από τη μνήμη της.